

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE

pentru modificarea și completarea Legii nr. 108/1999 privind înființarea și organizarea Inspecției Muncii

Parlamentul României adoptă prezenta lege

Art. I - Legea nr. 108/1999 pentru înființarea și organizarea Inspecției Muncii, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 740 din 10 octombrie 2002, se modifică și se completează, după cum urmează:

1. Alineatul (2) al articolului 1 se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Inspecția Muncii are personalitate juridică și este finanțată integral de la bugetul de stat, prin bugetul Ministerului Muncii, Familiei și Protecției Sociale”.

2. După alineatul (2) al articolului 1 se introduc două noi alineate, alin. (3) și (4), care vor avea următorul cuprins:

„(3) Inspecția Muncii îndeplinește funcția de autoritate de stat, prin care asigură exercitarea controlului în domeniile relațiilor de muncă și al securității și sănătății în muncă.

(4) Inspekția Muncii acționează pentru asigurarea protecției sociale a muncii, în baza prevederilor art. 41 din Constituția României și, respectiv, a prevederilor Convenției Organizației Internaționale a Muncii nr. 81/1947 privind inspekția muncii în industrie și comerț, ratificată prin Decretul Consiliului de Stat 284/1973, și ale Convenției Organizației Internaționale a Muncii nr. 129/1969 privind inspekția muncii în agricultură, ratificată prin Decretul Consiliului de Stat nr.83/1975”.

3. Articolul 2 se modifică și va avea următorul cuprins:

„**Art.2** – Inspekția Muncii are în subordine inspectorate teritoriale de muncă, instituții cu personalitate juridică, care se organizează în fiecare județ și în municipiul București.”

4. Alineatul (1) al articolului 4 se modifică și va avea următorul cuprins:

„(1) Organizarea și funcționarea Inspekției Muncii se reglementează prin Regulamentul de organizare și funcționare, aprobat prin hotărâre a Guvernului, cu respectarea prevederilor prezentei legi, denumit în continuare Regulament”.

5. Articolul 5 se modifică și va avea următorul cuprins:

„**Art. 5** - Inspekția Muncii îndeplinește următoarele funcții generale:

a) de autoritate de stat, prin care se asigură exercitarea controlului aplicării prevederilor legale în domeniile sale de competență;

b) de comunicare, prin care se asigură schimbul de informații cu autoritățile administrației publice centrale și locale, precum și cu persoanele fizice și juridice supuse activității de control, informarea acestora și a cetățenilor asupra modului cum se respectă și se aplică prevederile legislației din domeniile de competență;

c) de reprezentare, prin care se asigură, în numele statului român și al Guvernului României, reprezentarea pe plan intern și extern în domeniile sale de competență;

d) de formare, prin care se realizează pregătirea și perfecționarea profesională a personalului propriu, în condițiile legii;

e) de cooperare, prin care se asigură desfășurarea de acțiuni în comun, pe plan intern și internațional, în domeniile de competență;

f) de administrare, prin care se asigură gestionarea bunurilor din domeniul public, respectiv, privat al statului, ori, după caz, al unităților administrativ teritoriale pe care le are în administrare sau în folosință, a fondurilor alocate în scopul funcționării în condițiile legii, precum și organizarea și gestionarea sistemelor informatice necesare activităților proprii”.

6. Articolul 6 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 6 – (1) Inspekția Muncii are următoarele atribuții generale:

a) controlul aplicării prevederilor legale, generale și speciale, în domeniile relațiilor de muncă și al securității și sănătății în muncă;

b) furnizarea de informații angajatorilor și salariaților cu privire la mijloacele de aplicare a prevederilor legale în domeniile de competență;

c) informarea autorităților competente despre deficiențele sau abuzurile legate de aplicarea corectă a dispozițiilor legale în vigoare;

d) prestarea de servicii specifice domeniului său de activitate.

e) inițierea de propuneri pentru îmbunătățirea cadrului legislativ din domeniile sale de activitate, pe care le înaintează Ministerului Muncii, Familiei și Protecției Sociale.

(2) Inspekția Muncii are următoarele atribuții specifice:

A. În domeniul relațiilor de muncă:

a) controlează aplicarea reglementărilor legale, generale și speciale, cu privire la încheierea, executarea, modificarea, suspendarea și încetarea contractelor individuale de muncă;

b) controlează stabilirea și acordarea drepturilor cuvenite salariaților ce decurg din lege, din contractul colectiv de muncă aplicabil și din contractele individuale de muncă;

c) controlează aplicarea măsurilor de respectare a egalității de șanse și de tratament între femei și bărbați;

d) asigură la nivel național evidența muncii prestate în baza contractelor individuale de muncă prin registrul general de evidență al salariaților;

e) controlează folosirea forței de muncă în scopul identificării cazurilor de muncă nedeclarată;

f) asigură înregistrarea contractelor colective de muncă la nivel de unități și verifică prevederile acestora, potrivit procedurii aprobate de inspectorul general de stat.

B. În domeniul securității și sănătății în muncă și al supravegherii pieței:

a) controlează, coordonează și îndrumă metodologic aplicarea prevederilor referitoare la securitatea și sănătatea în muncă ce decurg din legislația națională, europeană și din convențiile Organizației Internaționale a Muncii;

b) cercetează evenimentele conform competențelor, avizează cercetarea, stabilește sau confirmă caracterul accidentelor, colaborează cu instituțiile implicate în ceea ce privește evidența și raportarea accidentelor de muncă și a bolilor profesionale;

c) controlează activitatea de instruire, informare și consultare a salariaților și furnizează informații în vederea îmbunătățirii acesteia;

d) autorizează funcționarea din punct de vedere al securității și sănătății în muncă a persoanelor juridice și fizice și retrage sau poate propune retragerea autorizării, în condițiile legii;

e) analizează activitatea serviciilor externe de prevenire și protecție și propune, după caz, Comisiei de abilitare a serviciilor de prevenire și protecție și de avizare a documentațiilor cu caracter tehnic de informare și instruire în domeniul securității și sănătății în muncă, retragerea abilitării;

f) eliberează avize și autorizații conform competențelor stabilite prin actele normative aplicabile;

g) dispune sistarea activității sau oprirea din funcțiune a echipamentelor de muncă, în cazul în care se constată o stare de pericol grav și iminent de accidentare sau de îmbolnăvire profesională și sesizează, după caz, organele de urmărire penală;

h) dispune angajatorului efectuarea de măsurători, determinări și expertize pentru prevenirea unor evenimente sau pentru stabilirea cauzelor evenimentelor produse, precum și verificarea, prin organisme abilitate, a încadrării nivelului noxelor profesionale în limite admisibile la locurile de muncă, cheltuielile fiind suportate de către angajator.

i) controlează respectarea prevederilor legale referitoare la introducerea pe piață a produselor pentru care desfășoară acțiuni de supraveghere a pieței, conform competențelor;

j) restricționează, prin măsurile legale stabilite de legislația în vigoare, comercializarea produselor neconforme și dispune măsuri de eliminare a neconformităților constatate;

k) prelevează probe și efectuează testări în vederea identificării produselor care prezintă suspiciuni de neconformitate;

l) colaborează cu autoritățile vamale și alte organisme responsabile cu controalele la frontiere în vederea schimbului de informații cu privire la produsele ce prezintă riscuri în utilizare;

m) colaborează cu autoritățile competente naționale și din cadrul Uniunii Europene în toate problemele de supravegherea pieței, inclusiv în ceea ce privește notificarea clauzei de salvagardare în cazul produselor neconforme.

(3) Inspecția Muncii îndeplinește și alte atribuții stabilite în responsabilitatea sa potrivit legislației în vigoare.

(4) Pentru îndeplinirea atribuțiilor stabilite prin lege, autoritățile administrației publice centrale și locale, precum și instituțiile aflate în subordinea, coordonarea sau sub autoritatea acestora, au obligația de a pune la dispoziția Inspecției Muncii și inspectoratelor teritoriale de muncă, la solicitarea acestora, informațiile și documentele necesare, în mod operativ și gratuit.”

7. Articolul 7 se modifică și va avea următorul cuprins:

„**Art. 7** – (1) Inspecția Muncii poate să presteze servicii, și să furnizeze date/informații, contra cost, în condițiile legii.

(2) Contravaloarea serviciilor prestate se suportă de către beneficiarii acestora și constituie venituri la bugetul de stat.

(3) Serviciile pentru care se percep tarife, precum și cuantumul acestora, se stabilesc prin ordin al ministrului muncii, familiei și protecției sociale.”

8. Articolul 8 se modifică și va avea următorul cuprins:

„**Art. 8** – În realizarea atribuțiilor sale, Inspecția Muncii cooperează, pe plan național și internațional, pe bază de protocoale, acorduri și memorandumuri, cu instituții similare, cu inspecții din alte domenii, instituții publice sau private, cu organizații ale partenerilor sociali și cu orice alte organizații care sunt constituite și funcționează potrivit legii.”

9. Articolul 9 se modifică și va avea următorul cuprins:

„**Art. 9** – Ministerul Apărării Naționale, structurile militare și structurile în care își desfășoară activitatea funcționari publici cu statut special din cadrul Ministerului Administrației și Internelor, Administrația Națională a Penitenciarelor din cadrul Ministerului Justiției, Serviciul Român de Informații, Serviciul de Informații Externe, Serviciul de Protecție și Pază, Serviciul de Telecomunicații Speciale, precum și Comisia Națională pentru Controlul Activităților Nucleare organizează activitățile de inspecție a muncii prin servicii proprii de specialitate, care au competență exclusivă numai pentru structurile respective.”

10. Articolul 10 se modifică și va avea următorul cuprins:

„**Art. 10** – (1) Inspecția Muncii este condusă de un inspector general de stat.

(2) În exercitarea atribuțiilor de conducere, inspectorul general de stat are în subordine 2 inspectori generali de stat adjuncți.

(3) Inspectorul general de stat și inspectorii generali de stat adjuncți sunt numiți prin ordin al ministrului muncii, familiei și protecției sociale, în condițiile legii.

(4) Funcțiile de inspector general de stat și inspector general de stat adjunct sunt funcții publice de conducere specifice, asimilate din punct de vedere al drepturilor salariale cu directorul general, respectiv, directorul general adjunct din minister.

(5) Inspectorul general de stat și inspectorii generali de stat adjuncti au calitatea de inspector de muncă și pot exercita activități de control pe întreg teritoriul țării.

(6) Inspectorul general de stat este ordonator secundar de credite.

(7) În exercitarea atribuțiilor sale, inspectorul general de stat emite decizii și aprobă metodologii, proceduri și instrucțiuni în domeniile de activitate ale Inspecției Muncii.

(8) Atribuțiile inspectorului general de stat și ale inspectorilor generali de stat adjuncti sunt stabilite prin Regulament.

(9) La nivelul Inspecției Muncii se constituie Consiliul Consultativ Tripartit, cu rol de dialog social, format din reprezentanții desemnați ai instituției, ai confederațiilor sindicale și patronale reprezentative la nivel național.

(10) Modul de organizare și atribuțiile Consiliului Consultativ Tripartit se stabilesc prin Regulamentul propriu de Organizare și Funcționare al Inspecției Muncii, aprobat prin ordin al ministrului muncii, familiei și protecției sociale”.

11. Articolul 11 se modifică și va avea următorul cuprins:

„**Art. 11** – (1) Inspectoratele teritoriale de muncă sunt conduse de câte un inspector șef, numit prin ordin al ministrului muncii, familiei și protecției sociale, în condițiile legii.

(2) Inspectorul șef este ordonator terțiar de credite.

(3) În exercitarea atribuțiilor de conducere inspectorul șef are în subordine doi inspectori șefi adjuncti, numiți prin ordin al ministrului muncii, familiei și protecției sociale, în condițiile legii.

(4) Inspectorul șef și inspectorii șefi adjuncti au calitatea de inspector de muncă și pot exercita activități de control.

(5) Funcțiile de inspector șef și inspector șef adjunct sunt funcții publice de conducere specifice, asimilate din punct de vedere al drepturilor salariale cu directorul executiv și directorul executiv adjunct din cadrul serviciilor publice deconcentrate ale ministerelor.

(6) La nivelul inspectoratelor teritoriale de muncă se constituie câte un Consiliu Consultativ Tripartit, cu rol de dialog social, format din reprezentanții desemnați ai instituției, ai organizațiilor sindicale și patronale, reprezentative la nivel național

(7) Modul de organizare și atribuțiile Consiliului Consultativ Tripartit se stabilesc prin Regulamentul propriu de Organizare și Funcționare al Inspectoratelor Teritoriale de Muncă, aprobat prin ordin al ministrului muncii, familiei și protecției sociale”.

12. Articolul 12 se modifică și va avea următorul cuprins:

„**Art. 12** – (1) Personalul Inspecției Muncii și al inspectoratelor teritoriale de muncă este alcătuit din funcționari publici și personal contractual.

(2) În exercitarea atribuțiilor de serviciu, inspectorii de muncă exercită atribuții de autoritate de stat.

(3) Inspecția Muncii asigură, participarea personalului propriu și al inspectoratelor teritoriale de muncă la programe de perfecționare profesională, specifice domeniului de activitate, aprobate anual prin decizie a inspectorului general de stat

(4) Funcțiile publice de conducere a direcțiilor/serviciilor/birourilor cu atribuții de control și de evidență a relațiilor de muncă sunt funcții publice de conducere specifice.

(5) Funcționarii publici de conducere ai direcțiilor/serviciilor/birourilor cu atribuții de control și de evidență a relațiilor de muncă, au calitatea de inspector de muncă.

(6) Inspectorii de muncă, funcționarii publici și celelalte categorii de personal din cadrul Inspecției Muncii și al inspectoratelor teritoriale de muncă beneficiază de

măsurile speciale de protecție împotriva amenințărilor, violențelor sau a oricăror fapte care îi pun în pericol pe ei, familiile și/sau bunurile lor, precum și de rambursarea tuturor cheltuielilor pentru daunele suferite în exercitarea atribuțiilor.

(7) Măsurile speciale de protecție, condițiile și modul de realizare al acestora se stabilesc prin ordin al ministrului muncii, familiei și protecției sociale, cu avizul Agenției Naționale a Funcționarilor Publici.

(8) Personalul Inspecției Muncii și al inspectoratelor teritoriale de muncă beneficiază de sprijin financiar din partea instituției, prin suportarea sumelor necesare asigurării asistenței juridice în condițiile stabilite prin ordin al ministrului muncii, familiei și protecției sociale, în cazurile în care actele și faptele îndeplinite în timpul exercitării atribuțiilor de serviciu, în limitele și cu respectarea prevederilor legale, fac obiectul unor proceduri judiciare.”

13. Articolul 13 se modifică și va avea următorul cuprins:

„**Art. 13** – (1) Numărul maxim de posturi pentru aparatul propriu al Inspecției Muncii și al inspectoratelor teritoriale de muncă se stabilește prin Regulament.

(2) Structura organizatorică și statul de funcții ale aparatului propriu al Inspecției Muncii și al inspectoratelor teritoriale de muncă, precum și repartizarea numărului de posturi la inspectoratele teritoriale de muncă se aprobă prin ordin al ministrului muncii, familiei și protecției sociale”.

14. Articolul 14 se modifică și va avea următorul cuprins:

„**Art. 14** – Drepturile salariale ale personalului încadrat la Inspecția Muncii se acordă astfel:

a) pentru Inspecția Muncii, potrivit prevederilor legale aplicabile aparatului propriu al Ministerului Muncii, Familiei și Protecției Sociale;

b) pentru inspectoratele teritoriale de muncă, potrivit prevederilor legale aplicabile serviciilor publice deconcentrate ale ministerelor.”

15. Articolul 15 se modifică și va avea următorul cuprins:

„**Art. 15** – (1) Inspekția Muncii întocmește și publică anual un raport asupra activității sale, cu respectarea prevederilor Convenției Organizației Internaționale a Muncii nr. 81/1947 privind inspekția muncii în industrie și comerț, ratificată prin Decretul Consiliului de Stat 284/1973.

(2) Raportul prevăzut la alin. (1) se înaintează ministrului muncii, familiei și protecției sociale și Organizației Internaționale a Muncii”.

16. Articolul 16 se modifică și va avea următorul cuprins:

„**Art. 16** – (1) Inspectorii de muncă sunt funcționari publici, în cadrul funcțiilor publice specifice cu statut special.

(2) Statutul inspectorului de muncă, va fi reglementat prin lege.

(3) Inspectorii de muncă beneficiază de stabilitate în funcție și independență față de orice schimbare guvernamentală și influență neprevăzută din afară.

(4) Funcția de inspector de muncă poate fi ocupată de persoane cu studii universitare de licență absolvite cu diplomă, respectiv studii superioare de lungă durată absolvite cu diplomă de licență sau echivalentă în domeniile fundamentale: științe inginerești, științe agricole și silvice, științe juridice, științe economice, sau în specializările: sociologie, psihologie, medicină, administrație publică și științe politice”.

17. Articolul 17 se modifică și va avea următorul cuprins:

„**Art.17** – Recrutarea și numirea în funcție a inspectorilor de muncă se fac potrivit legislației din domeniul funcției publice.”

18. Articolul 18 se modifică și va avea următorul cuprins:

„**Art. 18** – Inspectorii de muncă sunt obligați:

a) să nu aibă vreun interes, direct sau indirect, de orice natură ar fi acesta, în entitățile care se află sub incidența controlului lor;

b) să nu dezvăluie secretele de fabricație și, în general, procedurile de exploatare, de care ar putea lua cunoștință în exercitarea funcțiilor lor, atât pe durata existenței raporturilor de serviciu, cât și timp de 2 ani după data încetării acestora;

c) să păstreze confidențialitatea asupra identității persoanei care semnalează nerespectarea prevederilor legale în domeniul reglementat de prezenta lege și să nu dezvăluie angajatorului, prepușilor săi sau altor persoane faptul că efectuează controlul ca urmare a unei sesizări.”

19. Articolul 19 se modifică și va avea următorul cuprins:

„**Art. 19** – Inspectorii de muncă, purtând asupra lor legitimația și insigna care atestă funcția pe care o îndeplinesc în exercitarea atribuțiilor stabilite prin lege, au următoarele drepturi:

a) să aibă acces liber, permanent și fără înștiințare prealabilă, în sediul oricărui angajator;

b) să identifice, pe baza actelor care dovedesc identitatea sau pe baza altor documente, persoanele aflate în locurile de muncă sau în alte locuri supuse controlului sau cercetării evenimentelor și să impună completarea fișei de identificare;

c) să solicite angajatorului sau reprezentantului legal al acestuia, precum și salariaților, singuri sau în prezența martorilor, documentele și informațiile necesare pentru realizarea controlului sau pentru efectuarea cercetării evenimentelor;

d) să li se pună la dispoziție de către entitatea controlată, copii de pe documentele care au legătură cu controlul efectuat sau cu cercetarea evenimentului;

e) să ia declarații scrise, singuri sau în prezența martorilor, salariaților, angajatorilor și/sau, după caz, reprezentanților legali ai acestora, precum și altor persoane care pot da informații cu privire la obiectul controlului efectuat sau al evenimentului cercetat;

f) să preleveze, în vederea efectuării de analize în laboratoare specializate sau în vederea administrării de probe, mostre de produse, materiale ori substanțe

fabricate, utilizate, depozitate, manipulate și să înștiințeze deținătorul sau angajatorul despre aceasta;

g) să dispună angajatorului efectuarea de măsurători, determinări și expertize pentru prevenirea unor evenimente sau pentru stabilirea cauzelor evenimentelor produse, precum și verificarea, prin organisme abilitate, a încadrării nivelului noxelor profesionale în limite admisibile la locurile de muncă;

h) să preleveze mostrele necesare din produse pentru care desfășoară acțiuni de supraveghere a pieței, iar în cazul în care consideră necesar, să dispună distrugerea sau scoaterea din uz a produselor care prezintă un risc grav;

i) să dispună angajatorului măsuri în vederea remedierii într-un timp determinat a neconformităților constatate;

j) să dispună interzicerea, restricționarea, retragerea unui produs de pe piață sau rechemarea acestuia, cu precizarea motivelor care stau la baza acestei decizii;

k) să dispună sistarea activității sau oprirea din funcțiune a echipamentelor de muncă, în cazul în care constată o stare de pericol grav și iminent de accidentare sau de îmbolnăvire profesională și să sesizeze, după caz, organele de urmărire penală;

l) să dispună suspendarea sau retragerea autorizației de funcționare;

m) să aplice semne distinctive cu valoare de sigiliu, în condițiile prevăzute de lege, în virtutea autorității de stat cu care este investit, pe timpul și în legătură cu îndeplinirea atribuțiilor de serviciu;

n) să sesizeze organele de urmărire penală cu privire la cazurile sau la situațiile de încălcare a dispozițiilor legale în domeniu, când există indicii de săvârșire a unei infracțiuni;

o) să constate contravenții și să aplice sancțiuni prevăzute de legislația în vigoare;

p) să solicite și să primească necondiționat sprijin de la autorități și instituții de ordine publică și protecție, după caz, în desfășurarea controlului”.

20. După articolul 19 se introduc trei noi articole, art. 19¹ – 19³, cu următorul cuprins:

„Art. 19¹ (1) Constatările rezultate în urma controalelor și a cercetării evenimentelor, măsurile, precum și sancțiunile dispuse de către inspectorii de muncă sunt consemnate de către aceștia în procese verbale al căror model se aprobă prin decizie a inspectorului general de stat.

(2) Contestațiile formulate împotriva actelor cu caracter administrativ încheiate de inspectorii de muncă sunt soluționate potrivit prevederilor Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare.

(3) Contestațiile formulate împotriva proceselor verbale de constatare și sancționare a contravențiilor încheiate de inspectorii de muncă sunt soluționate potrivit prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr.180/2002, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 19² – Persoanele fizice sau juridice, publice ori private, controlate au obligația de a pune la dispoziția inspectorilor de muncă documentele și informațiile solicitate de către aceștia, necesare controlului sau cercetării evenimentului.

Art. 19³ – Inspectorii de muncă își pot desfășura activitatea de control pe tot teritoriul țării, indiferent de locul de muncă în care își desfășoară activitatea în mod curent, în baza deciziei emise de inspectorul general de stat.”

21. Articolul 20 se modifică și va avea următorul cuprins:

„**Art. 20** – (1) Constituie contravenții și se sancționează, cu amendă de la 5.000 lei la 10.000 lei:

a) împiedicarea în orice mod a inspectorilor de muncă să exercite, total sau parțial, controlul sau să efectueze cercetarea evenimentelor potrivit prevederilor legale prin orice acțiune sau inacțiune a conducătorului unității, reprezentantului

legal, a unui angajat, prepus sau a altei persoane aflată în locațiile supuse controlului, inclusiv refuzul persoanei găsite la locul de muncă de a completa fișa de identificare

b) neîndeplinirea sau îndeplinirea parțială de către entitatea controlată a măsurilor obligatorii dispuse de inspectorul de muncă, la termenele stabilite de acesta;

c) nerespectarea de către conducătorul unității, reprezentantul legal al acesteia, angajați, prepuși sau alte persoane aflate în locațiile supuse controlului a obligației de a pune la dispoziția inspectorilor de muncă, în termenul stabilit de inspectorii de muncă, documentele și informațiile solicitate de către aceștia, necesare controlului sau cercetării evenimentelor.

(2) Constatarea și sancționarea contravențiilor prevăzute la alin. (1) se fac de către inspectorii de muncă”.

22. Articolele 21 și 22 se abrogă.

23. După articolul 22 se introduce un nou articol, art. 22¹, cu următorul cuprins:

„**Art. 22¹** – (1) Contravenientul poate achita pe loc sau în termen de cel mult 48 de ore de la data încheierii procesului-verbal ori, după caz, de la data comunicării acestuia jumătate din minimul amenzii prevăzute la art. 20 alin. (1), inspectorul de muncă făcând mențiune despre aceasta posibilitate în procesul-verbal.

(2) Contravențiilor prevăzute l art. 20 alin. (1) le sunt aplicabile dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr.1802002, cu modificările și completările ulterioare.”.

24. Articolul 26 se abrogă.

Art. II – Legea nr.108/1999 privind înființarea și organizarea Inspecției Muncii, republicată, cu modificările și completările aduse prin prezenta lege, se va republica, dându-se textelor o nouă numerotare.

Art. III – Pe data intrării în vigoare a prezentei legi se abrogă:

a) art. 39 alin. (3) din Legea securității și sănătății în muncă nr. 319/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.646 din 26 iulie 2006 ;

b) art. 62 alin.(3) și alin. (4) din Legea privind asigurarea pentru accidente de muncă și boli profesionale nr.346/2002, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.772 din 12 noiembrie 2009.”

Art. IV – Legea privind Statutul inspectorului de muncă prevăzută la art. 16 alin. (2) din Legea nr.108/1999 privind înființarea și organizarea Inspecției Muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare aduse prin prezenta lege, va fi supusă Parlamentului spre adoptare, de către Guvern, în termen de 60 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi.”